

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 23 lutego 2022 r.

DIH-2.707.5.2022.CS

DECYZJA DIH-2 Nr 5/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), art. 35 a pkt 9 lit. a, art. 35 c ust. 5 pkt 1, ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz.U. z 2021 r. poz. 133, z późn. zm.), w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2020 r. poz. 1706)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 7 stycznia 2022 r., złożonego przez – reprezentowanego przez pełnomocnika - przedsiębiorcę Pana Adama Frąckowiaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „3F Adam Frąckowiak” w Trzciance – od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 22 grudnia 2021 r. (sygn. D/PI.NR.8361.98.2021), wymierzającej Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000,00 zł, w oparciu o art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w związku z tym, że Przedsiębiorca nie wystawiał, a w konsekwencji nie przekazywał i nie przechowywał świadectw jakości do wprowadzanych do obrotu paliw stałych od dnia 14 grudnia 2020 r. do momentu rozpoczęcia kontroli, tj. do dnia 16 września 2021 r., co narusza obowiązki wynikające z art. 6 c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 19 stycznia 2022 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez – reprezentowanego przez pełnomocnika - przedsiębiorcę Pana A. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „3F A. F.” w T. (dalej: „Przedsiębiorca” lub „Strona”), wraz z aktami sprawy.

Inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej 16 września 2021 r. działając na podstawie upoważnienia nr D/PI.NR.8361.98.2021, przeprowadzili kontrolę w składzie węgla przy (...), należącym do Przedsiębiorcy, dotyczącą m.in. wystawiania świadectw jakości paliw stałych oraz przekazywania kopii świadectw jakości nabywcom i ich przechowywania, zgodnie z przepisami ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. z 2021 r. poz. 133, z późn. zm.) dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”.

W toku kontroli przeprowadzonej 16 września 2021 r. stwierdzono, że Przedsiębiorca wprowadzając do obrotu paliwo stałe w postaci węgla kamiennego, nie wystawiał dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890), tj. świadectwa jakości, a w konsekwencji nie przekazywał świadectw jakości nabywcom i ich nie przechowywał. Kontrolę przeprowadzono w obecności Pana A. F.

W oświadczeniu z 16 września 2021 r. Przedsiębiorca przyznał, iż nie wystawiał i nie przechowywał świadectw jakości, a jedynie na żądanie klientów wystawiał świadectwo na podstawie certyfikatów udostępnionych przez dostawcę węgla. Niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, tj. paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub do instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”.

Szczegóły w zakresie stanu faktycznego, jak również prawnego, zostały zawarte w protokole kontroli D/PI.NR.8361.98.2021, którego egzemplarz przekazano Stronie.

W treści protokołu kontroli z 16 września 2021 r., zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, pouczone Stronę o możliwości wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa i nie wniosła zastrzeżeń do protokołu kontroli.

Pismem z 25 października 2021 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o wszczęciu przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewystawienia świadectwa jakości dla paliwa stałego, co narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczone ją o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Ponadto Przedsiębiorcę wezwano do przesłania informacji o wielkości obrotu z działalności gospodarczej polegającej na handlu paliwami stałymi lub informacji o wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli.

W piśmie z 4 listopada 2021 r. Strona poinformowała Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej o wielkość obrotu za rok 2020 oraz wyjaśniła, iż działalność gospodarczą prowadzi od 14 grudnia 2020 r.

Pismem z 25 listopada 2021 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej poinformował Przedsiębiorcę o terminie zakończenia postępowania.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej decyzją z 22 grudnia 2021 r. (sygn. D/PI.NR.8361.98.2021), wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000,00 zł, w oparciu o art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w związku z tym, że Przedsiębiorca nie wystawiał, a w konsekwencji nie przekazywał i nie przechowywał świadectw jakości do wprowadzanych do obrotu paliw stałych od dnia 14 grudnia 2020 r. do momentu rozpoczęcia kontroli, tj. do dnia 16 września 2021 r., co narusza obowiązki wynikające z art. 6 c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Strona – reprezentowana przez pełnomocnika - pismem z 7 stycznia 2022 r. odwołała się od ww. decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej i wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w całości, ewentualnie jej uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania organowi I instancji. Przedsiębiorca podniósł zarzuty naruszenia przepisów art. 7, art. 77, art. 80 oraz art. 189f § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), dalej: „Kpa” oraz art. 21a ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r., poz. 162, z późn. zm.), dalej: „Prawo przedsiębiorców”.

Przy piśmie z 19 stycznia 2022 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez Przedsiębiorcę wraz z aktami sprawy.

Pismem z 25 stycznia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadczeniem jakości”, w którym zgodnie z art. 6d pkt 6 wskazuje wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości. Za paliwa stałe w myśl art. 2

ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Kopię świadectwa jakości Przedsiębiorca poświadcza za zgodność z oryginałem i przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, a świadectwo jakości przechowuje przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości – wprowadzając je do obrotu. Przedsiębiorcy są również obowiązani do przekazywania podmiotom kupującym, świadectw jakości w momencie wprowadzania paliw stałych do obrotu, a także do przechowywania ich przez okres 2 lat. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. wystawienia świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy i wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym jego wszechstronnej oceny i stwierdził, że odwołanie Strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozwala na pełną i dogłębną ocenę niniejszego postępowania. Pierwszym dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 16 września 2021 r. (nr akt kontroli D/PI.NR.8361.98.2021). Podkreślenia wymaga fakt, iż protokół kontroli należy traktować jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 Kpa, który korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15). Z treści niniejszego protokołu, podpisanego przez Przedsiębiorcę bez zastrzeżeń, wynika iż Strona nie wystawiała świadectw jakości dla paliw stałych oferowanych nabywcom. W toku kontroli ustalono bowiem, że Przedsiębiorca nie wystawiał świadectw jakości paliwa stałego, każdorazowo przy wprowadzaniu do obrotu paliwa stałego, nie wydaje również kopii tych świadectw każdemu nabywcy. Ustalenia te potwierdziła treść oświadczenia z 16 września 2021 r., z którego wynika, iż Przedsiębiorca nie wystawiał świadectw jakości i nie przekazywał ich nabywcom paliwa stałego.

Przedsiębiorcy wyjaśniono, że niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Sam fakt posiadania przez Przedsiębiorcę dokumentów od dostawców, wskazujących parametry jakościowe oferowanego w sprzedaży paliwa stałego oraz wystawiania faktur i paragonów fiskalnych, nie spełnia wymogów określonych w omawianych przepisach prawa. Jak już podniesiono powyżej, zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Kopię świadectwa jakości Przedsiębiorca poświadcza za zgodność z oryginałem i przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, zaś świadectwo jakości przechowuje, przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia. Dodatkowo w art. 6d omawianej ustawy, wskazano zakres przedmiotowy świadectwa jakości. Świadectwo jakości zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;
- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że określony rodzaj paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 6) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;

- 8) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 10) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

Gdyby ustawodawca dopuszczał możliwość innego trybu postępowania, tj. wydawania świadectw jakości jedynie na żądanie nabywcy, do czego odwołuje się Przedsiębiorca, posługiwania się innymi dokumentami, jak np. dokumenty wystawiane przez dostawców paliwa stałego czy też faktury lub paragony fiskalne, wskazałby to w ustawie jako okoliczność łagodzącą lub zwalniającą od kary. Powyższej delegacji brak jest w przepisach prawa, co potwierdził wyrok VI SA/WA 1405/19 z 17 października 2019 r., w którym Sąd wskazał, że *„...przepis ustawy posługuje się tu sformułowaniem „przedsiębiorca (...) wystawia”, zatem jest to kategoryczny i bezwzględny nakaz każdorazowego wystawienia świadectwa jakości zawierającego 10 obligatoryjnych elementów wymienionych w art. 6d ustawy o jakości paliw...”*.

Z treści przytoczonych powyżej przepisów wynika, że Przedsiębiorca jest zobligowany do wystawiania świadectw jakości, zawierających wskazane powyżej elementy i ich przekazywania każdemu nabywcy. Innymi słowy, w przypadku sprzedaży określonej partii paliwa stałego, sprzedawca jest każdorazowo zobligowany do wystawienia i przekazania świadectwa jakości nabywcy.

Odnosząc się do stanowiska Strony wyrażonego w odwołaniu z 7 stycznia 2022 r. w zakresie naruszenia przepisu art. 21a ust. 1 Prawa przedsiębiorców, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyjaśnia co następuje.

Stosownie do postanowień art. 21a ust. 1 Prawa przedsiębiorców, jeżeli przedsiębiorca wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej narusza przepisy prawa związane z wykonywaną działalnością gospodarczą w okresie 12 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej po raz pierwszy albo ponownie po upływie co najmniej 36 miesięcy od dnia jej ostatniego zawieszenia lub zakończenia, a właściwy organ wszczyna w związku z tym naruszeniem postępowanie:

- 1) mandatowe albo
- 2) w sprawie nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej

- przed nałożeniem na przedsiębiorcę grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożeniem na niego lub wymierzeniem mu administracyjnej kary pieniężnej organ ten wzywa, w drodze postanowienia, przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonym przez siebie terminie.

Z treści cytowanego przepisu wynika, iż przed wymierzeniem Stronie administracyjnej kary pieniężnej organ powinien wezwać, w drodze postanowienia, przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonym przez siebie terminie. Jednakże zastosowanie przytoczonej normy, ulega wyłączeniu na zasadach określonych w art. 21a ust. 8 pkt 3. Ten z kolei przepis stanowi, że przepisów ust. 1-3, 5 oraz 6 nie stosuje się, jeżeli nie jest możliwe usunięcie naruszeń przepisów prawa lub gdy wywołały one nieodwracalne skutki.

Odnosząc treść cytowanych powyżej przepisów do stanu faktycznego w niniejszym postępowaniu, należy dojść do wniosku, iż istota sprawy sprowadza się do tego, czy Przedsiębiorca powinien zostać wezwany do usunięcia naruszeń prawa i ich skutków, czy też usunięcie ich nie było możliwe i wywarły one nieodwracalne skutki, a w konsekwencji wezwanie nie miało tu zastosowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż przepis art. 21a Prawa przedsiębiorców reguluje instytucję tzw. „prawa do błędu”. W literaturze przedmiotu, przyjmuje się, że *„prawo do popelnienia błędu” nie będzie obowiązywało, jeśli nie jest możliwe usunięcie naruszeń przepisów prawa dokonanych przez przedsiębiorcę lub gdy wywołały one nieodwracalne skutki. Przyjęcie tego ograniczenia należy uznać za zasadne w sytuacji obiektywnej niemożności naprawienia popełnionych błędów. Niemożność usunięcia naruszeń przepisów prawa musi obiektywnie wykluczać możliwość zastosowania jakiegokolwiek wezwania do usunięcia naruszenia przez przedsiębiorcę. Pojęcie „nieodwracalnych skutków” należy rozumieć jako następstwo jakiegoś działania, którego nie można usunąć. Odnosi się więc do sytuacji, gdy w wyniku popełnionego przez przedsiębiorcę naruszenia prawa nie jest możliwe przywrócenie stanu faktycznego bądź prawnego istniejącego przed dokonaniem pomyłki. Bez wątpienia implikuje to konieczność każdorazowej oceny powstałych naruszeń* (Por. ANNA HOŁDA-WYDRZYŃSKA Uniwersytet Śląski w Katowicach *„Prawo do popelnienia błędu” w świetle nowelizacji Prawa przedsiębiorców*, str. 86. Bosek Leszek, *Glosa do uchwały SN z dnia 8 listopada 2002 r., III CZP 73/ - Teza 3: „Pojęcie nieodwracalnych skutków prawnych należy rozumieć wąsko, jako rzeczywistą niemożliwość przywrócenia stanu prawnego, bez względu na tryb: administracyjny albo sądowy, w którym*

to przywrócenie miałyby nastąpić. Niemożliwość prawna nie powinna więc być wiązana z kompetencją organu administracji.”).

Mając powyższe na względzie, należy zauważyć, iż Przedsiębiorca od momentu rozpoczęcia działalności gospodarczej, tj. 14 grudnia 2020 r. do dnia kontroli, tj. 16 września 2021 r. wprowadzał do obrotu paliwa stałe wystawiając - w przypadku osób fizycznych - paragon fiskalny (por. karta 3 protokołu kontroli oraz kopie paragonów fiskalnych w aktach sprawy). Załączone do akt sprawy wydruki fiskalne wskazują, że takich transakcji zakupu było wiele. Paragony fiskalne nie zawierają jakichkolwiek danych nabywcy. Z oczywistych zatem względów wykazanie przez Przedsiębiorcę, że wystawił i przekazał po pierwsze – wszystkim nabywcom, a po drugie - świadectwa jakości dotyczące właśnie tej partii węgla, którą sprzedał danemu konsumentowi, jest niemożliwe z przyczyn obiektywnych. Innymi słowy w niniejszej sprawie nie jest możliwe, aby Strona - w wykonaniu ewentualnego wezwania organu - przywróciła stan faktyczny i prawny istniejący przed popełnionym naruszeniem obowiązku wynikającego z art. 6c ustawy, związanego z wystawianiem i przekazywaniem świadectw jakości paliw stałych konsumentom nabywającym paliwo stałe. W treści uzasadnienia odwołania Przedsiębiorca deklaruje wprawdzie, że *„możliwe jest usunięcie naruszeń jak i skutki tych naruszeń są odwracalne”*, nie wskazuje jednak w jaki sposób miałyby to nastąpić, co nie może dziwić w kontekście obiektywnego braku możliwości podjęcia takiego działania. W tym miejscu wypada zauważyć, iż w zakresie usunięcia naruszeń i ich skutków, Strona nie była związana wezwaniem organu i sama mogła podjąć działania naprawcze na dowolnym etapie postępowania np. po doręczeniu decyzji organu I instancji, a następnie wyniki tych działań przedstawić w odwołaniu. Przedsiębiorca jednakże żadnych kroków w tym zakresie nie podjął. Zaniechanie Strony jest oczywiście zrozumiałe, gdyż podjęcie omawianych działań jest po prostu niemożliwe. Dodatkowo należy stwierdzić, iż zawarte w uzasadnieniu decyzji twierdzenie, że *„rynek na którym działa jest rynkiem lokalnym, niewielkim. Nadto zna on swoich klientów, często stałych klientów, poczynienie kroków zmierzających do naprawienia skutków naruszenia jest możliwe”*, należy uznać za całkowicie niewiarygodne.

Niezależnie od powyższej argumentacji, należy zwrócić uwagę na fakt, iż zgodnie z art. 6 c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca jest zobowiązany do wystawiania świadectw jakości w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Momentem wprowadzania takiego paliwa do obrotu jest moment sprzedaży określonej partii węgla konsumentowi. Istota omawianej regulacji - jak wynika z uzasadnienia

do rządowego projektu ustawy z 5 lipca 2018 r. o zmianie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2018, poz. 1654) - sprowadza się do cyt. „*Wprowadzenia wymagania posługiwanie się w obrocie paliw stałych świadectwami jakości, które umożliwią kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu /.../ Wprowadzający do obrotu paliwo stałe w momencie sprzedaży np. węgla kamiennego wystawia świadectwo jakości paliw dla sprzedawanego paliwa i ma obowiązek przekazać jego poświadczoną kopię klientowi.*” Zarówno sam przepis art. 6 c omawianej ustawy, jak i cytowane powyżej uzasadnienie rządowego projektu, nie pozostawiają wątpliwości, co do obowiązków przedsiębiorców, jak i momentu ich realizacji. Przedsiębiorcy mają obowiązek wystawiania świadectw jakości i ich przekazywania nabywcom w momencie sprzedaży określonej partii paliwa stałego. Przekazywanie nabywcom świadectw jakości po upływie kilku miesięcy od zakupu węgla – nawet gdyby teoretycznie było możliwe – stoi w oczywistej sprzeczności z celem i istotą omawianego przepisu.

Konkludując, zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że Przedsiębiorca nie miał obiektywnych możliwości usunięcia naruszeń prawa, ani też naprawienia skutków naruszenia prawa w postaci obowiązku wystawienia i przekazania świadectw wszystkim nabywcom paliwa stałego w okresie od 14 grudnia 2020 r. do 16 września 2021 r. Zgodnie z obowiązującymi przepisami świadectwo, wystawiane przez przedsiębiorcę przy wprowadzeniu paliwa stałego do obrotu, powinno zawierać między innymi oświadczenie, że paliwo stałe dla którego wystawiane jest świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach, winno zawierać indywidualny numer oraz wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę lub uznania że paliwo stałe, dla którego wystawione jest świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe.

Tym samym, pomimo iż naruszenie przepisów prawa, związane z wykonywaną działalnością, stwierdzono w stosunku do kontrolowanego przedsiębiorcy po raz pierwszy, w okresie 12 miesięcy od dnia podjęcia przez niego działalności gospodarczej i podjęcia czynności naprawczych - wystawiania świadectw jakości od momentu stwierdzenia nieprawidłowości przez kontrolujących, w późniejszym okresie, norma prawna wynikająca z art. 21a ust. 1 Prawa przedsiębiorców nie znajduje tu zastosowania, gdyż podlega wyłączeniu na zasadzie określonej w art. 21a ust. 8 pkt 3.

Odnosząc się do stanowiska Strony wyrażonego w odwołaniu z 7 stycznia 2022 r. w zakresie naruszenia przepisu art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyjaśnia co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, iż przepis art. 189f Kpa przewiduje możliwość odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Możliwość ta może mieć charakter obligatoryjny lub fakultatywny. Jak wskazuje art. 189f § 1 obligatoryjne odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej będzie miało miejsce jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Strony została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z kolei określone w art. 189f § 2 Kpa fakultatywne odstąpienie od kary, będzie miało zastosowanie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zauważa, iż artykuł art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to: waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa. W ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o znikomej wadze naruszenia nie można mówić w przypadku, gdy wymagane przepisami świadectwo jakości paliw stałych nie było wystawione i nie było wydane podmiotom, zawiera bowiem ono bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów informacje dotyczące jakości danego paliwa stałego. W ocenie organu waga naruszenia prawa nie jest znikoma, albowiem Kontrolowany nie dopełnił obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ustawy. Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwo stałe, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawiła oraz nie

przekazała świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw termin wystawienia świadectwa jakości przez Przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest dokładnie określony poprzez czynność prawną - „w momencie wprowadzenia do obrotu paliwa stałego”, co jest między innymi identyfikowalne poprzez wystawienie faktury czy paragonu. Nie ulega wątpliwości, że momentem wprowadzenia do obrotu jest sprzedaż. Tym samym Strona wielokrotnie naruszyła podstawowe obowiązki, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. W związku z powyższym naruszenie nie może zostać uznane za znikome, co zostało wskazane w wydanej przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji. Jako spełnioną należy uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia prawa, ponieważ Strona została pouczona w toku kontroli o obowiązku wystawiania świadectw jakości i przekazywania ich kopii podmiotom nabywającym paliwa stałe. Warunkiem odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest jednak łączne wystąpienie obydwu przesłanek, co w niniejszej sprawie nie wystąpiło.

W ocenie Prezesa Urzędu, nie można uznać za naruszenie przepisów prawa, którego waga jest znikoma, naruszenia prawa, które nie budzi żadnych wątpliwości, a do którego doszło na skutek niedołożenia należytej staranności przez podmiot zobowiązany. Tym samym, niewystawienie świadectwa jakości paliw stałych i nieprzekazywanie go nabywcom paliw stałych, przez Przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe zostało określone przez ustawodawcę jako naruszenie obowiązku nałożonego na Przedsiębiorcę i podlega dotkliwej sankcji administracyjnej. W konsekwencji, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znalazł podstaw do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej, gdyż w jego ocenie okoliczności, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa nie są łącznie spełnione. Dalsza analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że w tej sprawie nie ziściła się także przesłanka odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 kpa, bowiem na Strony za to samo zachowanie tj. niewystawianie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjna kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji

i Konsumentów rozpatrując odwołanie złożone przez Przedsiębiorcę stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 Kpa, czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeanalizował również możliwość zastosowania art. 189 f § 2 Kpa. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania konkretnego obowiązku, zaprzestanie naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Na podstawie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw Strona była zobowiązana do wystawienia i przekazania kopii świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił bowiem obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Niezależnie od faktu, iż Strona nie kwestionuje konieczności uporządkowania rynku paliw stałych i wystawiania świadectw jakości, należy zauważyć, iż ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw została prawidłowo ogłoszona w Dzienniku Ustaw. Również rozporządzenie Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych, zostało prawidłowo opublikowane w dniu 4 października 2018 r. w Dzienniku Ustaw z 2018 r. pod poz. 1892 i weszło w życie w dniu 4 listopada 2018 r. Do dnia 14 grudnia 2020 r., tj. rozpoczęcia działalności gospodarczej przez Przedsiębiorcę, omawiane przepisy obowiązywały ponad 2 lata. Strona rozpoczynając działalność gospodarczą powinna wnikliwie zapoznać się z przepisami ją regulującymi. Do 16 września 2021 r. tj. daty kontroli, Przedsiębiorca miał ponadto dziewięć miesięcy na zapoznanie się z aktualnie obowiązującym stanem prawnym. Ponownie zatem należy stwierdzić, iż Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwa stałe przeznaczone do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, uchybiły obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez niewystawienie i nieprzekazanie świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu, co zostało ustalone podczas kontroli i udokumentowane w protokole kontroli. W związku

z powyższym Strona naruszyła tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia podmiotom kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie tj. uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat danego produktu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów. Jak już podniesiono powyżej, z uzasadnienia do rządowego projektu ustawy z 5 lipca 2018 r. o zmianie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2018, poz. 1654), wynika, że „Wprowadzenie wymagania posługiwania się w obrocie paliw stałych świadectwami jakości paliw umożliwi kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. Wprowadzenie świadectwa jakości paliwa stałego powinno również usprawnić pracę organów kontrolujących obrót paliwami stałymi, tak krajowymi, jak i importowanymi. Wprowadzający do obrotu paliwo stałe w momencie sprzedaży np. węgla kamiennego wystawia świadectwo jakości paliw dla sprzedawanego paliwa i ma obowiązek przekazać jego poświadczoną kopię klientowi. [...] Efektem proponowanego rozwiązania będzie uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. [...] Wprowadzenie wymagań jakościowych dla paliw stałych wykluczy z obrotu paliwa niespełniające minimalnych wymagań, umożliwiając ponadto potencjalnym nabywcom wybór paliw o wysokich parametrach jakościowych. Ww. działania mogą przyczynić się w efekcie do redukcji tzw. emisji niskiej, a przez to do poprawy zdrowia i jakości życia obywateli.” (Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, Druk sejmowy nr 2377 z 19 marca 2018 r.).

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały okoliczności o których mowa w art. 189f § 2 Kpa.

Wypada także zauważyć, iż wysokość nałożonej kary pieniężnej jest zgodna z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który stanowi, że wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł,

- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw organ I instancji ustalając wysokość kar pieniężnych uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Ponieważ ustalona wartość wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli paliw stałych nie przekroczyła kwoty 200.000,00 zł, była to pierwsza kontrola w zakresie wystawiania świadectw jakości, a Strona podjęła niezwłocznie działania naprawcze, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uznał, że zasadnym było nałożenie na Stronę kary w wysokości 10 000,00 zł, która zawiera się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej słusznie uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy tj. fakt, że była to pierwsza kontrola dotycząca przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, a Przedsiębiorca niezwłocznie podjął działania naprawcze. W konsekwencji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzając ponownie postępowanie uznał wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 10 000,00 zł czyli w dolnej granicy zakresu przewidzianego przez ustawę za słuszne i zgodne z prawem.

W kontekście powyższych wyjaśnień, zarzut naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7, art. 77 oraz art. 80 Kpa, należy uznać za całkowicie niezasadny. Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozwala na pełną i dogłębną ocenę niniejszego postępowania. Ustalenia kontroli nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Przedsiębiorca nie wystawiał świadectw jakości paliwa stałego, każdorazowo przy wprowadzaniu do obrotu paliwa stałego i nie wydawał również kopii tych świadectw każdemu nabywcy. Ustalenia te potwierdziła treść oświadczenia Przedsiębiorcy z 16 września 2021 r., z którego wynika, iż nie wystawiał świadectw jakości i nie przekazywał ich nabywcom paliwa stałego. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. wystawienia i przekazania kupującemu świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej. Organ I instancji prawidłowo przeanalizował przesłanki zastosowania

przepisów art. 189 f § 1 pkt 1 i pkt 2 Kpa i słusznie uznał, że nie znajdują one zastosowania w niniejszej sprawie. Artykuł 189 f § 1 pkt 1 Kpa wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to: waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa. Przesłanki te muszą jednak wystąpić łącznie, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Z kolei zastosowanie dyspozycji art. 189 f § 1 pkt 2 Kpa jest możliwe wówczas, gdy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. W toku postępowania przed Wielkopolskim Wojewódzkim Inspektorem Inspekcji Handlowej, Strona była prawidłowo informowana o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, jednakże nie wskazała jakichkolwiek okoliczności wynikających z art. 189 f § 1 pkt 2 Kpa. Organ I instancji zasadnie nie wezwał Przedsiębiorcy – zgodnie z art. 21a Prawa przedsiębiorców - do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonym przez siebie terminie. W niniejszym stanie faktycznym skutki naruszeń miały bowiem charakter nieodwracalny. Zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że Przedsiębiorca nie miał obiektywnych możliwości usunięcia naruszeń prawa, ani też naprawienia skutków naruszenia prawa w postaci obowiązku wystawienia i przekazania świadectw wszystkim nabywcom paliwa stałego w okresie od 14 grudnia 2020 r. do 16 września 2021 r. Ponadto wypada dodać, że wysokość nałożonej na Przedsiębiorcę kary pieniężnej jest zgodna z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do uchylecia zaskarżonej decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 22 grudnia 2021 r. (sygn. D/PI.NR.8361.98.2021).

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu nr konta: 96 1010 1469 0032 7422 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.).
5. Zgodnie z art. 189k § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem

strony, organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Podstawa prawna pouczenia

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/